

Sygn. akt VIII C 401/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia: 8 lipca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Martyniec

Protokolant: Paulina Okrutnik

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2015 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko: K. J.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 197 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 401/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 września 2014 r. strona powodowa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od K. J. kwoty 1.350 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 8 lutego 2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podała, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w dniu 20 października 2011 r. zawarła z pozwaną umowę, na podstawie której strona powodowa umożliwiła pozwanej uczestniczenie w zajęciach oraz przystąpienie do egzaminów i zaliczeń, a pozwana m. in. do systematycznego uczęszczania na zajęcia. Pozwana uiszczać miała opłaty za pobieranie nauki. Wyjaśniła, że pozwanej udzielony został upust poprzez przyjęcie jej w poczet słuchaczy bez pobierania opłaty wpisowej oraz wszystkich rat czesnego. Łączna wysokość udzielonej ulgi wynosiła 4.200 zł. Z regulaminu opłat wynikało, że w przypadku jednostronnego rozwiązania lub wypowiedzenia umowy pozwana była zobowiązana do zwrotu przyznanej ulgi. Pozwana nie została promowana na semestr drugi z uwagi na niezaliczenie przedmiotów cząstkowych, co skutkowało skreśleniem jej z listy słuchaczy. Pozwana nie uregulowała należnego czesnego w kwocie 1.350 zł.

W dniu 24 września 2014 r. wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, od którego pozwana wniosła sprzeciw, zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów według norm przepisanych.

Podawała, że strona powodowa oferowane przez siebie usługi reklamowała jako całkowicie darmowe, a wzorzec umowy oraz regulamin świadczenia usług, którym się posługują różnicowały pozycję stron umowy. Zarzuciła, że strona powodowa nie wykazała, że umożliwiła pozwanej uczestniczenie w zajęciach, a zajęcia te odbywały się zgodnie z harmonogramem. Wskazała też, że nie została jej doręczona uchwała Rady Pedagogicznej z dnia 7 lutego 2012 r. Podniosła również zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 października 2011 r. strona powodowa (...) Centrum (...) z siedzibą w W. zawarła z pozwaną K. J. umowę, której przedmiotem było świadczenie usług edukacyjnych na rzecz słuchacza dotyczących kształcenia w (...) Policealnej Szkole Zawodowej, obejmujących cykl czterech semestrów w systemie zaocznym. Strona powodowa zobowiązała się zapewnić słuchaczowi możliwość uczestniczenia w zajęciach i przystąpienia do egzaminów i zaliczeń. W zamian za to słuchacz zobowiązany był m.in. do systematycznego i aktywnego uczestniczenia w zajęciach dydaktycznych i organizacyjnych zgodnie z ustalonym harmonogramem zajęć oraz przestrzegania obowiązującego Statutu Szkoły oraz Regulaminu Opłat, a w szczególności do uiszczania wpisowego i czesnego.

Umowa przewidywała jednorazową lub ratalną formę odpłatności, a także możliwość skorzystania z aktualnie obowiązującej promocyjnej oferty handlowej określonej w Regulaminie Opłat.

W § 5 podpisanej umowy znalazł się również zapis, zgodnie z którym w przypadku skreślenia słuchacza z listy słuchacz zostanie obciążony obowiązkiem zwrotu przyznanej mu w ramach promocji ulgi, zgodnie z postanowieniami Regulaminu Opłat, a umowa ulegnie rozwiązaniu.

Zawierając umowę, pozwana złożyła wniosek o skorzystanie z promocyjnej oferty „Nauka za darmo”, oświadczając jednocześnie, że zapoznała się z Regulaminem promocji.

Zgodnie z Regulaminem Opłat czesne za pierwszy semestr wynosiło 1.350 zł.

Pozwana nie została sklasyfikowana do przystąpienia do egzaminów semestralnych, w związku z czym uchwałą Rady Pedagogicznej z dnia 7 lutego 2012 r. nie została promowana na semestr drugi.

Dowód :- umowa z dnia 20 października 2011 r., k. 10,

- regulamin opłat, k. 11,

- arkusz ocen wraz z wynikami klasyfikacji semestralnej, k. 12-13.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, w związku z czym podlegało oddaleniu.

Stan faktyczny sprawy nie budził zasadniczych wątpliwości. Pozwana K. J. nie kwestionowała bowiem ani faktu związania umową z (...) Centrum (...) we W. ani też faktu nieuiszczenia czesnego za wskazany przez stronę powodową okres. Wysokość dochodzonej pozwem kwoty również nie była sporna.

W ocenie Sądu pozwana skutecznie podniosła jednak zarzut przedawnienia roszczenia strony powodowej, co skutkowało oddaleniem powództwa.

Roszczenia majątkowe, jak wynika z treści art. 117 § 1 k.c. co do zasady ulegają przedawnieniu. Art. 117 § 2 k.c. stanowi natomiast, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Na mocy art. 118 k.c. co do zasady termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Przepisy szczególne mogą jednak w sposób odmienny regulować powyższe terminy. W szczególności, jak stanowi art. 751 pkt 2 k.c., z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia z tytułu utrzymania, pielęgnowania, wychowania lub nauki, jeżeli przysługują osobom trudniącym się zawodowo takimi czynnościami albo osobom utrzymującym zakłady na ten cel przeznaczone. Jednocześnie na mocy art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.

Na wstępie wskazać należy, że tematyka terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę czesnego nastęrczał od dłuższego czasu problemów orzeczniczych i praktycznych. Aby stan ten wyjaśnić i doprecyzować, przeprowadzona została nowelizacja stosownych przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (tekst jedn. Dz. U. z 2012 roku, poz. 572 ze zm.). Z dniem 1 października 2014 r. dodany został do niej art. 160a, który w ust.7 wskazuje, że „roszczenia wynikające z umowy przedawniają się z upływem trzech lat”; chodzi przy tym o umowy wskazane w ust. 1, a więc umowy o kształcenie na studiach oraz umowy o pozostałe usługi edukacyjne świadczone przez uczelnie wyższe. Umowa ze stroną powodową dotyczyła zaś kształcenia w policealnej szkole zawodowej, która nie jest uczelnią wyższą i nie mają do niej zastosowania przepisy ustawy o szkolnictwie wyższym, ale regulacje ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (art. 9 ust. 1 3d). Te zaś regulacje nie normują umowy o świadczenie usług edukacyjnych ani nie przewidują terminu przedawnienia dla roszczeń z takich umów. Nie można zatem uznać umowy łączącej strony w niniejszej sprawie za umowę nazwaną. Tym samym termin przedawnienia przedmiotowego roszczenia wynikał bezpośrednio z treści przepisów kodeksu cywilnego.

Zdaniem Sądu brak jest jednak podstaw do uznania, że do przedawnienia roszczeń o zapłatę czesnego znajduje zastosowanie podstawowy, 10-letni okres przedawnienia. Wykładnia systemowa i celowościowa przemawia za uznaniem, że przedawnienie tego typu roszczeń następowało na podstawie art. 751 pkt 2 k.c. Niewątpliwie są to roszczenia z tytułu nauki, przysługujące osobom trudniącym się zawodowo takimi czynnościami albo osobom utrzymującym zakłady na ten cel przeznaczone. Zdaniem Sądu zachodzi również przesłanka określona art. 750 k.c., a zatem brak przepisów odrębnych, które wyłączałyby stosowanie do konkretnej umowy usługi przepisów kodeksu cywilnego o umowie zlecenia. Jak wskazano wyżej, w ustawie o systemie oświaty brak jest uregulowań dotyczących umów o świadczenie usług edukacyjnych. Dlatego też w ocenie Sądu do świadczenia usług przez (...) Sp. z o.o. w W. na podstawie zawartej z pozwaną umowy należało stosować w myśl art. 750 k.c. przepisy dotyczące umowy zlecenia. Wierzytelność względem pozwanej wynikała z tytułu nauki świadczonej przez podmiot zawodowo zajmujący się świadczeniem tego rodzaju usług. Wobec powyższego roszczenia z tytułu niewywiązania się przez pozwaną z postanowień umowy z 20 października 2011 r. przedawniały się po myśli art. 751 pkt 2 k.c. z upływem dwóch lat. Dochodzona w niniejszej sprawie należność z tytułu czesnego stała się zaś wymagalna w dniu 8 lutego 2012 r., stąd też uległa przedawnieniu z dniem 8 lutego 2014 r. Strona powodowa nie przedłożyła bowiem żadnego dowodu na to, że doszło do przerwania biegu przedawnienia.

Odsetki za opóźnienie przybierają charakter świadczenia okresowego i co do zasady ulegają przedawnieniu z upływem lat trzech od daty ich wymagalności. Jednakże roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego. Wobec tego wraz z należnością główną przedawniło się w niniejszym przypadku również roszczenie o odsetki za opóźnienie.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w punkcie I. sentencji wyroku, oddalając powództwo w całości.

Orzeczenie o kosztach procesu oparto o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w przepisie art. 98 k.p.c., z którego wynika, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Mając na uwadze, iż pozwana wygrała niniejszy proces w całości, Sąd zasądził na jej rzecz od strony powodowej kwotę 197 zł, na którą składają się kwota 180 zł wynagrodzenia pełnomocnika oraz 17 złotych odpłaty skarbowej od pełnomocnictwa.